

PAVLA GAJDOŠÍKOVÁ

narozena 29. 5. 1980 v Olomouci, žije a pracuje v Praze

kontakt:

Na Lysině 5, Praha 4, 147 00, CZ

00420776353938, pavla@avu.cz

www.pavlagajdosikova.com

STUDIA A STÁŽE:

1994 – 1998 SŠUŘ Husova Brno, užitá malba ak. mal. Petr Veselý

1998 – 1999 PdF OU Ostrava, Vv / Vt ak. mal. Daniel Balabán

1999 – 2005 Akademie výtvarných umění v Praze,

Malířská škola II. doc. Vladimír Skrepl,

Nová Media II. od. as. Veronika Bromová

2002 Art School, Kankaanpaa, Finsko

2003 Australian National University in Canberra, Austrálie

2010 Egon Schiele Art Centrum, Český Krumlov

od 2015 doktorské studium na KVV, Pedf UK, Praha

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY:

2002 – Clarity, Galerie Katakomby, Divadlo Husa na provázku, Brno
(s Ivetou Dučákovou)

2003 – MišMaš, Spejsova, Praha (s Ivetou Dučákovou)
– Zárok, Galerie Open Air Co 14, Praha (s Ivetou Dučákovou)
– Pudlové a svině, Galerie Mladých, Brno

2005 – Pavla má svátek, GPS Art Gate, Praha

2006 – Pitch Tales, Kavárna a Galerie Ouky Douky, Praha

2007 – Peep Show, Altán Klamovka, Praha (s Petrou Pětiletou)
– Melbourne street-Crown-Ježura-Klokan-Pes-Emu-Voda -Přístav-Pohřeb,
Zlatá Praha, Praha
– I am staring at the corner, Galerie Holec, www.galerieholec.cz

2008 – Ve dvě v noci, Galerie Entrance, Praha

2009 – X Y Z, Alternativa, Galerie Vysočiny, Jihlava

2010 – 1147 adres, Galerie 35m2, Praha

2011 – Habitat, Galerie ve sklepě, Praha

– a b c, Galerie Kabinet, Brno

2012 – Home Office, Galerie Budoart, Praha (se Zbyňkem Sedleckým)

2014 – Zahrádka, Altán Klamovka, Praha

2016 – Dívání se bez vidění, Berlínský model, Praha
– Dotýkání bez objímání, Kavárna pod Lipami, Praha

2017 – Někde se něo koná (s Janem Pfeifferem), Galerie Entrance, Praha
– Dívám se jako když čtu, Kavárna Fokus, Ústí nad Labem

KURÁTORSKÉ PROJEKTY:

2009 – Hlava, Karlin Studios, Praha

2012 – Poslední prostor pro člověka, Karlin Studios, Praha

2016 – VIZE, Galerie na schodech, Pedf UK Praha

VÝBĚR ZE SPOLEČNÝCH VÝSTAV:

1999 – Interpretace, Pražákův palác, Brno

2001 – Ěterem, Galerie AVU, Praha

2002 – Jojo Efekt, Dům umění České Budějovice

2003 – Twice, Stuttgart, Německo

– InOut, Festival digitálního obrazu, Praha, Budapešť, Bratislava

– Sratch, Australian National Museum Canberra, Austrálie

2004 – Internetová generace, Galerie Doubner, Praha

2005 – Essl Award, Moderní galerie AVU, Praha

– Diplomanti AVU, Veletržní Palác, Praha

– CZ, SK, PL, Verbikus, Schaffhausen, Švýcarsko

– září nezáří, Galerie Doubner, Praha

2006 – Galerie Němeček, Kolín

2007 – Prague Biennale III., Praha

– Videokemp, Zámek Třebešice

– Hrubý domácí produkt 2-M'ARS Center for Contemporary Arts, Moskva, RU

2009 – Normální malba, Galerie Mánes, Praha

– Hlava, Karlin Studios, Praha

– Ribba, Galerie u Dobrého Pastýře, Brno

– Videokemp, Praha

2010 – Akce Z, Galerie Emila Filly, Ústí nad Labem

– KAS IR "ČEHU" MĀKSĻA?, Kultūras centrā "ILĢUCIEMS", Riga, Lotyšsko

– On Altruismus, Bonner Kusverien, Německo

– „736 KM“, CZ, PL, SK, HU, mobilní festival

– Videokemp, GASK, Kutná Hora

– 4 + 4 dny v pohybu, Začátkem může být i nula, Praha

– Paf, Festival Animovaného filmu Olomouc, sekce Jiné Vize

2011 – Po Skú 3, Východoslovenská Galérie Košice, SK

– Scooter III – 3rd Biennial of Young Art, Jan Koniarok Gallery
Trnava, SK

2012 – Současná česká malba, Galerie NTK, Praha

– Poslední prostor pro člověka, Karlin Studios, Praha

– Nezvaný host, Galerie Chodovská tvrz, Praha

– Maloval Hlavolam, Nod, Roxi, Praha

2013 – Videokemp, Břevnovský klášter, Prague

2013 – Leere Linien / Grenze Welten, Kultursbrücke Fratres, Fratres, A

2013 – Panel Story, Galerie města Bratislavy, Bratislava, SK

2014 – Nulla Dies Sine Linea, Galerie Emaila Filly, Ústí nad Labem

Osada, Tarfačka Gallery, Praha

2015 – Tento dům se napatří, Karlin Studios, Praha

– Počátkem může být i nula, Galerie V rámcí, Ostrava

2016 – Interchanges, KVV, Joetsu, Japonsko

– Jiné Vize (2007-2015), Galerie AMU, Praha

Pavla Gajdošíková, absolventka ateliéru Vladimíra Skrepla a Jiřího Kovandy na pražské AVU, se řadí mezi ty umělce, jejichž východiska spočívají ve zdánlivě nejtradičnějších pozicích – tedy v médiích kresby a malby. Vývoj její tvorby v posledních letech ovšem ukazuje zajímavé posuny. Výrazným moment, který je předurčuje, je přitom její zájem o architekturu jako socio-kulturní jev i jako otázku prostoru a jeho percepce. Již ve svém cyklu maleb vil v kolonii Baba z roku 2002 řešila otázku rovnováhy mezi senzuálními a expresivními hodnotami malířského média a racionální geometrickou abstrakcí hmot funkcionalistické architektury.

Na tuto problematiku navázala i v sérii maleb z roku 2010, v nichž zachytila modernistickou architekturu v okolí svého bydliště. I zde je cítit ono napětí vyvěrající z kontrastu měkkosti malířova štětce s racionálními prostorovými kompozicemi architektury. Tyto cykly odhalují jak je pro autorku zásadní fenomenologická otázka vnímání architektonických forem kolem nás. Podobně důležitý je pro autorku ale i prostor vnitřní, jenž tvoří interiér domova a soukromí. Ten zúročila nejen ve svém cyklu maleb Ve dvě v noci (2008), ale především ve svých kresbách, které tvoří výraznou část jejího díla. Cyklus kreseb I am staring at the corner (2006–2010) zachytil prostřednictvím autorčiny soukromé optiky momenty z jejího bezprostředního domácího okolí. Kresba, sama o sobě křehké a intimní médium, se stala prostředníkem k elegantně vizuálně zjednodušenému přiblížení předmětů definujících intimitu jakožto předmětnou realitu. Od tohoto cyklu lze sledovat tvůrčí vývoj, v němž se právě linka kresby stala pro autorku základním nástrojem v její práci, balancující mezi dvojrozměrnou rovinou papíru a prostorovou rozprostřeností architektury.

Posun k uchopení prostoru vnějšího na sebe nedal dlouho čekat, jak to můžeme vidět u animovaného videa XYZ (2009), v němž propojila kresbu s modulární hrou s papírovými kostkami. V rozvinutí tohoto projektu se autorka záhy vrátila k svému zájmu o funkcionalistickou kolonii Baba (2010). Využití animovaných papírových modelů kombinovaných často s kolážovitým využitím kresby a fotografií architektury, pak vyvrcholilo v dalším animovaném videu 1147 adres (2010), znovu oživujícím autorčin zájem o architektonickou podobu okolí jejího bydliště v pražském Podolí. Odtud již vedl logický krok k novějším realizacím, v nichž pracuje s papírovými modely v instalačních realizacích. Ať již ve světelně-kinetické instalaci Habitat (2011), či v instalaci 60 procent naší kriminality je vymyšleno gádži (2014), v níž v podobě „modelářských“ maket architektury naznačila socio-kulturní rovinu architektury romské ústecké čtvrtě Předlic.

Jiný aspekt osobního vnímání architektonického a urbanistického prostoru zastupuje v její tvorbě např. video Ranní procházka (2013), v němž spojila, obdobně jako ve starší práci pro výstavu Poslední prostor pro člověka (2012) lineární zachycení pohybu po dané ploše s výrazovými možnostmi kresby. Již zmiňované spojení kresby, zájmu o architektonický prostor a jeho osobních i širších kulturních vazeb zajišťuje Pavle Gajdošíkové zajímavou individuální tvůrčí pozici v českém uměleckém kontextu.

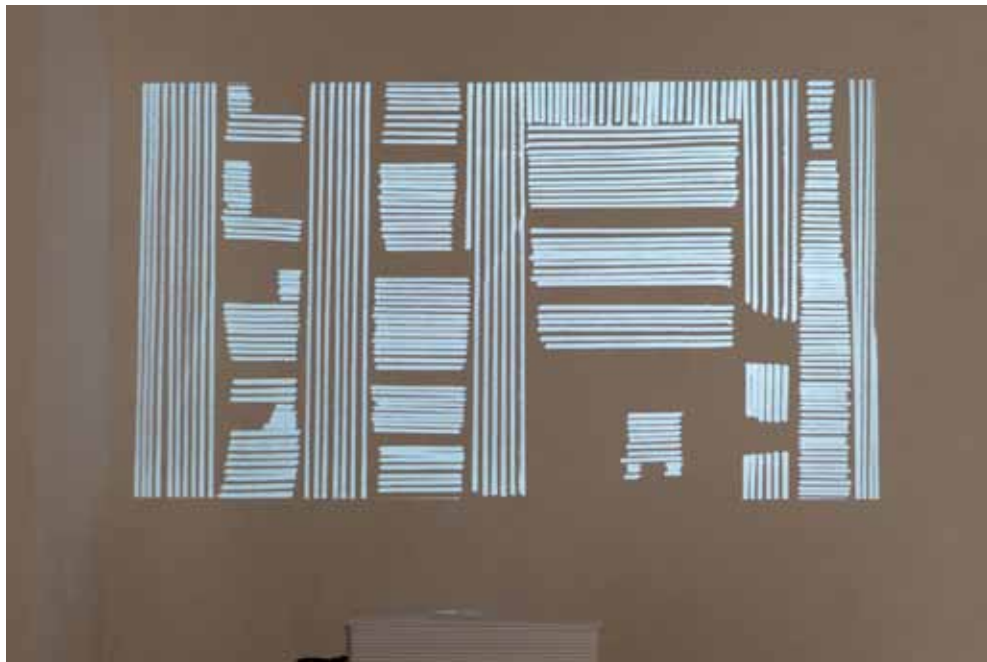
Viktor Čech



Někde se něco koná, Galerie Entrance, Praha, 2017



Někde se něco koná, Galerie Entrance, Praha, 2017



NĚKDE SE NĚCO KONÁ

Pavla Gajdošíková, Jan Pfeiffer

kurátorka: Tereza Severová

výstava: 1. 6. – 11. 7. 2017

Je vidění něco jako čtení? V jakém smyslu můžeme oba tyto pojmy chápat a jaké jsou jejich hranice? Oba vystavující umělci vycházejí z úvah o vizuální gramotnosti, aby je pak aplikovali na způsob, jakým sami vnímají prostředí jím vlastní – město a městskou kulturní krajinu.

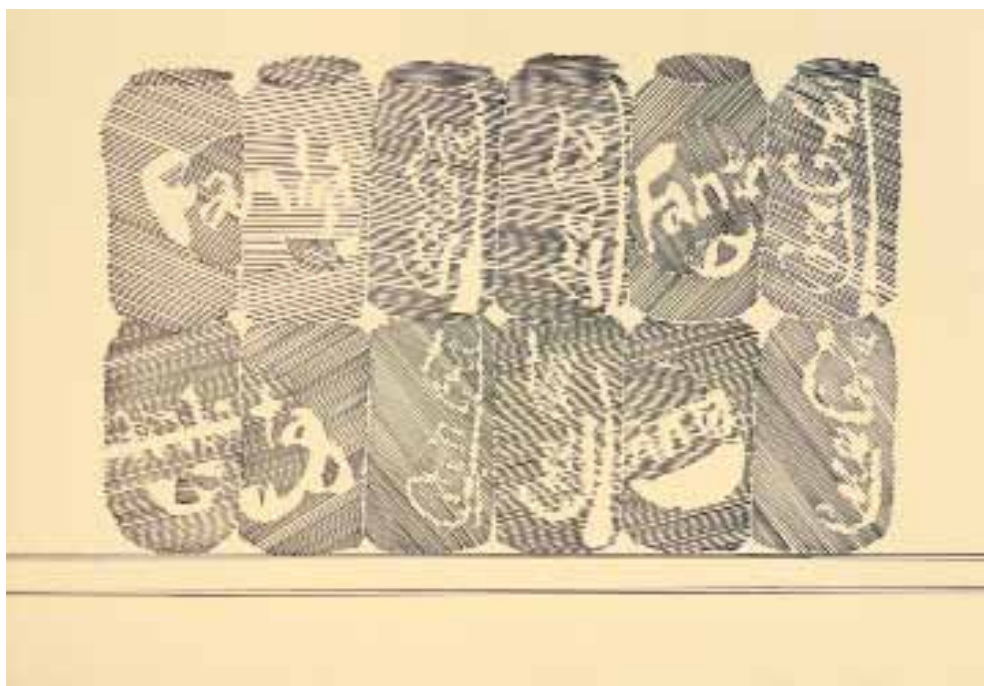
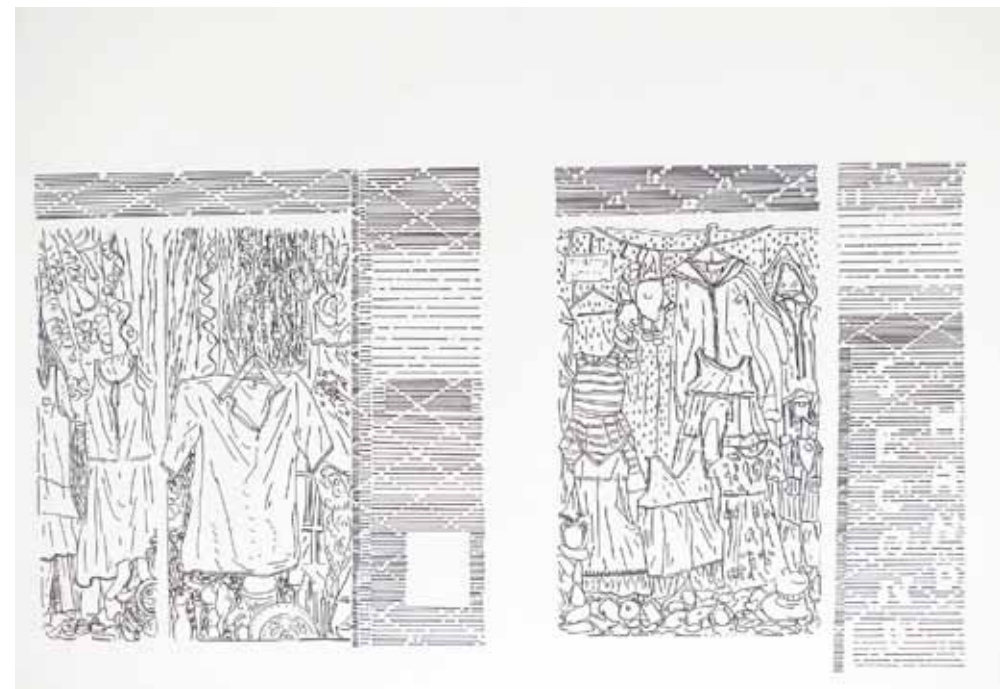
Pavla Gajdošíková popisuje svůj osobní vztah ke konkrétním místům, používá síto vlastní paměti jako prostředek k redukci nepodstatných informací a kresbu jako médium, kterým zaznamenává ona podstatná rezidua. Autorka se snaží o přesný záznam skutečnosti, kterou ale popisuje výhradně na základě vlastní zkušenosti. Pokud zanaménává prostor, řeší tedy odkud kam sahá, jaké jsou jeho hranice, snaží se jej zažít, zapamatovat a až poté zakreslit. Pět domů ve kterých bydlela je popsáno metodou, která je postavena na protikladu prázdných a plných ploch. S těmito záznamy dále pracuje ve videu, kde je převádí do inverze a odhaluje jakási šedá místa v meziprostoru.

Jan Pfeiffer se zabývá nánosy paměti historické, kterou je město (nebo v případě vztahování se ke konkrétnímu prostoru místo) přesyceno. Černá má v jeho pojetí mnoho významů: doslovně překrývá, maže i pohlcuje povrch předmětů. Černá barva byla v kontextu výtvarného umění vnímána a používána mnoha způsoby. Dalo by se říci, že se jedná o formu, která je zatížena nánosy historických konotací. Podobně je to i u sochařských formátů, které autor cituje: pomník, memoriál, vlajka, draperie. Jan je podrobuje analýze, významy redukuje na minimum, rozkládá je na prvočástice, zpochybňuje jejich význam, aby je mohl nakonec složit v nové podobě.

Společná instalace v Galerii Entrance je současným vyústěním dlouhodobé spolupráce obou autorů. Prostor galerie se pro ně stal determinujícím faktorem. Název výstavy odkazuje na sdílené předpoklady jejich tvorby: místo, činnost, událost. Výstavu uvádějí společným videem, ve kterém se postupně vymezují vůči sobě, místu a jeho historickému kontextu. Pro jejich způsob uvažování je typické, že tato úvodní obrazová plocha předznamenává celou výstavu, zároveň ale cloní vizi a zabraňuje snadnému proniknutí do vnitřního prostoru.

Oba umělci vlastně používají podobnou metodu jako W. J. T. Mitchell,* když popisoval charakteristiku vidění na příkladu chlapce, který je od narození slepý. Popisují totiž vlastní vizuální zkušenost pomocí popisu toho, co nevidí, nebo za vidění hodné nepovažují. At' už se jedná o začerněné povrchy objektů Jana Pfeiffera, nebo o vynechaná, prázdná místa na kresbách Pavly Gajdošíkové, staví svůj jazyk na protikladu černé a bílé, objektu a prázdna. V kontextu úvah z kterých ve své tvorbě vycházejí se tato dichotomie může vztahovat k problému čistého vizuálního vjemu a vjemu poskvrněného zkušeností, k dvojímu jazyku vidění a čtení, nebo k rozdílu mezi dílem a jeho obsahem, médiem a sdělením. Nakonec však zůstává otázka, zda vůbec chápat zmíněné pojmy ve vzájemném protikladu. Jinými slovy: médium je už dávno sdělením, obrazy jsou čteny a prázdný prostor je součástí objektů. Tak, jak je tomu ve výsledné instalaci.

Tereza Severová



Dívání se bez vidění, kresby, fix na papíře, 2016



Dívání se bez vidění, Berlínskej model, Praha, 2016

(ve spolupráci s Janem Pfeiffrem)

Vidění se zdá být snadnou a přirozeně získanou dovedností, alespoň na základní úrovni. Je třeba se naučit používat vizuální vjemy a porozumět jim pomocí jejich koordinace s dotykovými vjemy. Normální vidění je tudíž formou prodlouženého, velice flexibilního doteku.

Světy člověka a města jsou úzce propojeny. Město formuje základní zkušenost, která se týká celkového řádu světa, a ten pak pomáhá každému člověku identifikovat sám sebe a pochopit celek jeho života. Město mu svou podobou toto porozumění zprostředkovává, nabízí mu srozumitelnou, čitelnou scénu života v jeho každodenním zaměření.

Stejně jako jiní, i my při procházce městem ukazujeme jen část své osobnosti, pouze svůj povrch. Právě zde přicházím s termínem „dívání se bez vidění“, které odkazuje k povrchu věcí, povrch sám se pak ukazuje smyslům jako potenciální objekt především dotykových, hmatových pocitů. Dívání se bez vidění je náhražkou, tušením a pravzorem dotýkání bez objímání, hlazení bez tulení.

Vnímání městského prostředí a jejich proměn člověkem, je zajímavá otázka, která mne volně inspirovala k vytvoření kreseb a videa, kde opakovaně hledám cestu jak toto téma uchopit. Městské obrazy nejsou pouhou součástí každodenního života, ale každodenní život vytvářejí.



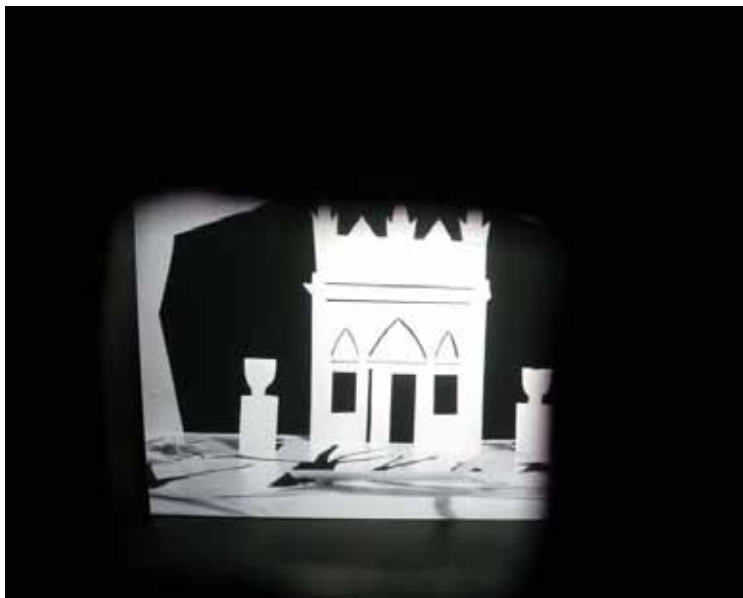
Dívání se bez vidění, video, 2016

(ve spolupráci s Janem Pfeifferem)

Vnímání městského prostředí a jejich proměn člověkem (vizuální stres, vizuální smog, vizuální znečištění) bylo inspirací pro tuto práci. Video se skládá z performativních, zobrazujících ale i kreslených částí, které tuto tematiku volně interpretují. Hra těla v přímém kontrastu s kresbou vytváří přímé napětí, asociuje vizuální stres, který je k tomuto účelu vypůjčen. Důležitou částí videoinstalace je také černá barva jako znak rezistence.



watch video:
<https://vimeo.com/183202789>



Zahrádka, videoinstalace, 2:12 min, Altán Klamovka, 2014

Videoinstalace se jmenuje Zahrádka, což je odkaz k dřívějšímu názvu parku Klamovka. Volně jsem se inspirovala architektonickými objekty, pověstmi či historkami z tohoto místa. Pro altán jsem vytvořila videoinstalaci, která vychází z původního konceptu tohoto parku, jehož součástí byla mimo jiné snaha o vytvoření jakési podivné divadelní atmosféry. Metaforou divadélka – prostřednictvím časosběrného záznamu animovaných papírových dioramat může návštěvník vnímat nebo spíše tušit odkazy k místům a také konkrétním situacím, které se zde odehrály.



watch video:
<http://pavlagajdosikova.com/index.php?/projects/garden/>



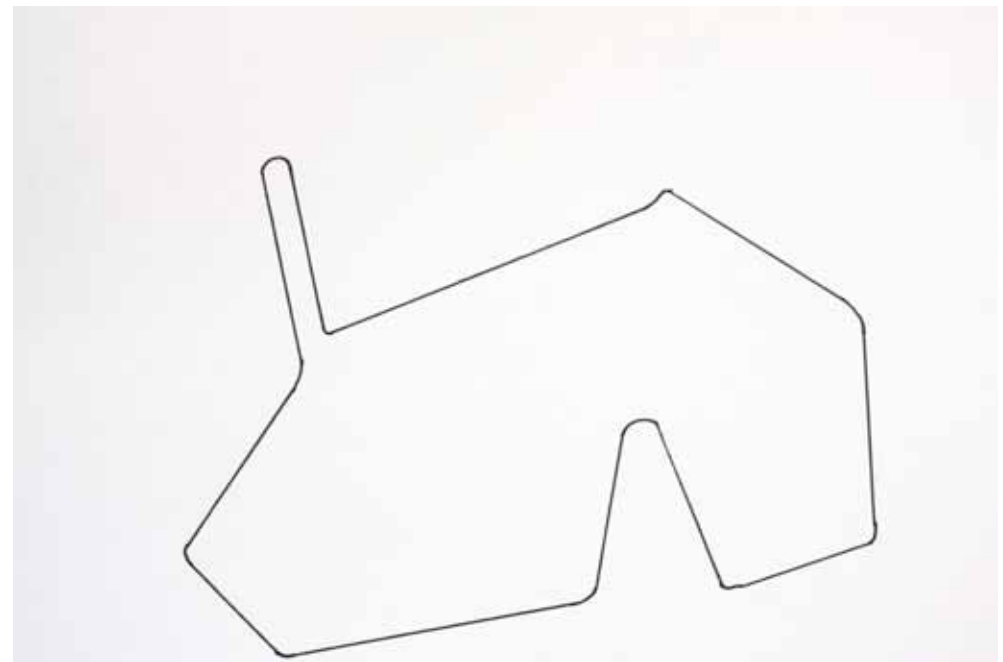
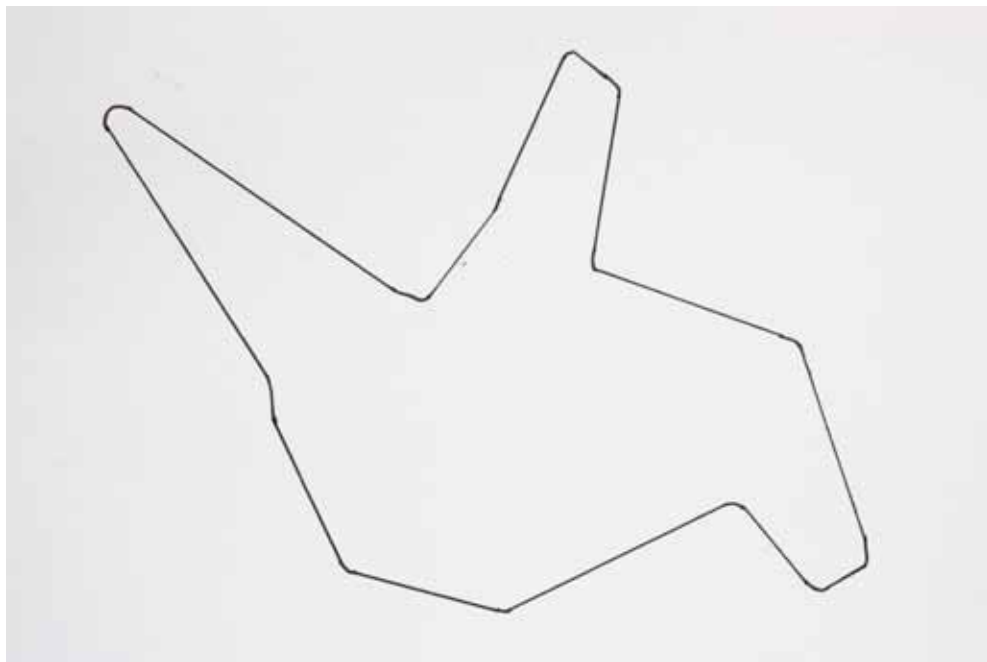
60 procent naší kriminality je vymyšleno Gádži, Galerie Emila Filly, Ustí nad Labem, 2014



60 procent naší kriminality je vymyšleno Gádži

Galerie Emila Filly, Ustí nad Labem, 2014

Papírové skládanky připomínající modely, které si běžně modeláři vyrábějí doma a zobrazují zajímavé architektonické skvosty, tentokrát zobrazují situace romské čtvrti Předlice, kde lidé žijí na pokraji bída a lidské důstojnosti. Zobrazují skutečné domy z této ústecké čtvrti, ale také fragmenty panelových domů a ubytoven, kam se snaží tyto "nepřizpůsobivé obyvatele" přemístit bez jejich souhlasu. Bohužel však často nedosáhnou na výši nájmu a tím se stává jejich bezvýchodná situace klecí či vězením z které není cesty ven.



365 dní, kresby na papíře, 2012, "každý den jsem zaznamenala cestu, kterou jsme podnikla s mým malým synem"



Ranní procházka, 2013, video, 5:40 min

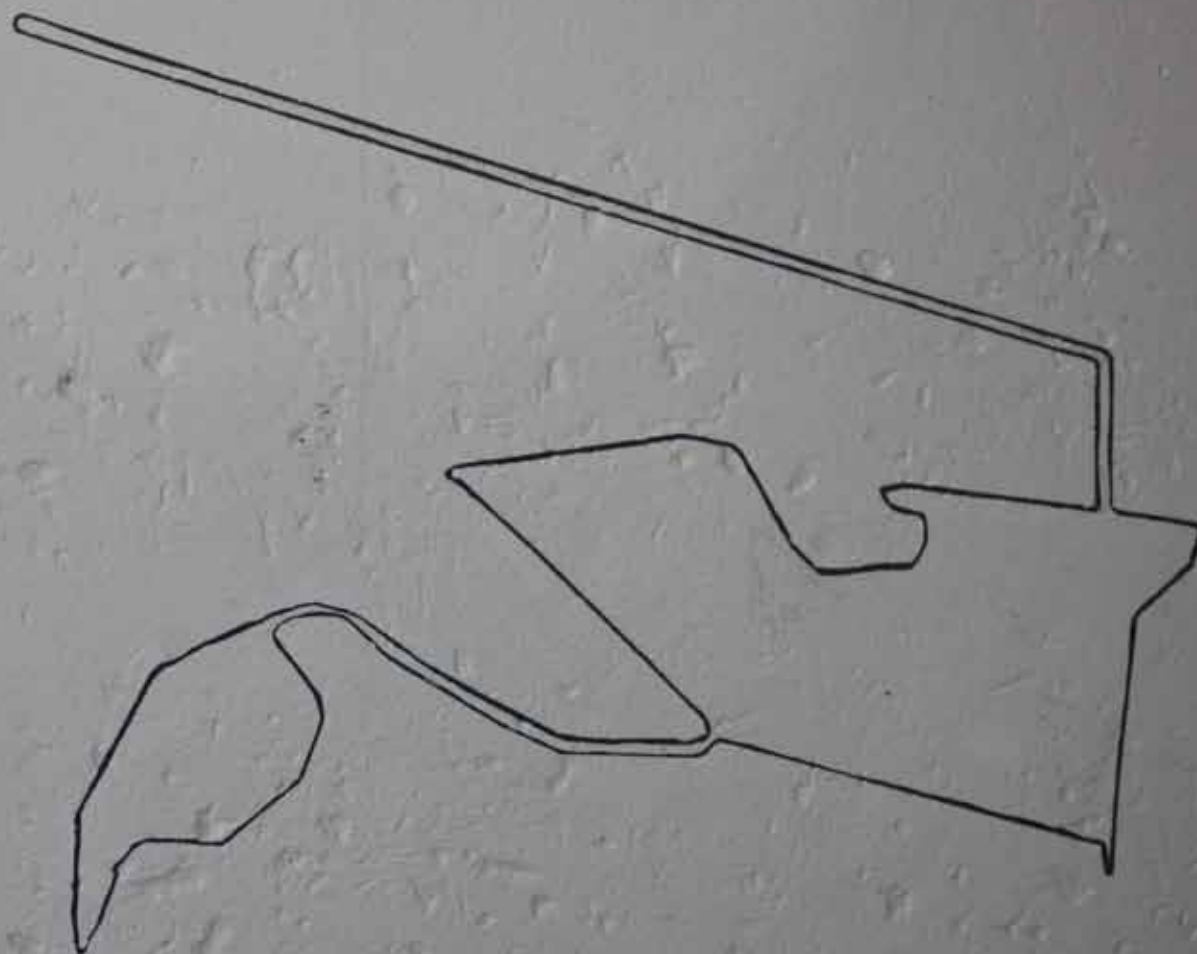
Každodenní ranní cesta s kočárkem po mém okolí, která se prolíná s kresbou mapy. Můžeme tedy sledovat "online", kde reálně se synem jsme. Připomíná tak jakési slídění, které můžeme prožívat při vyhledávání míst a osob na webových mapách.



watch video:
<http://pavlagajdosikova.com/index.php?/projects/everyday-walks/>



Poslední prostor pro člověka, Karlin Studios, Praha, 2012



POSLEDNÍ PROSTOR PRO ČLOVĚKA

2/5-3/6/2012 Karlin Studios, Křižíkova 34, Praha

Kurátorky: Pavla Gajdošíková, Daniela Baráčková, Petra Herotová

Výstavní projekt Poslední prostor pro člověka pojaly kurátorky převážně na základě společné intuice namísto pevně vymezeného obsahového rámce. Sjednocujícím motivem je prostor nebo prostředí. Téma však není uchopeno jen skrze atributy, které jej vymezují (architektura apod.), ale také skrze faktory, které jej „vyplňují“, jako jsou události, vztahy, prožívání nebo citová hnutí. Participující umělci prostor nenahlízejí jako objektivní spekulanti, nýbrž jako tvůrci a spolunositelé jeho obsahu. Může to být žitý intimní prostor a vztahování se k němu, nebo naopak místo, kde se člověk ocitne nedobrovolně, jako sociální či zdravotní zařízení, a je tudíž odkázán k jeho „trpěnému“ sdílení. Zároveň může jít jednoduše o lokaci, jejímž „duchem“ se umělec zabývá. Ambicí projektu je kombinovat pohledy na člověka obdařeného i obtěžkaného prostorem. Zdánlivě zprofanované téma člověka a prostoru není vyčerpáno. Místo jako status, determinace vztahů, fatalita teritoria, limity orientace, relativita pozic, to vše jsou témata, která mohou být nadále bohatě nahlížena.

Jako strategii pracovního postupu iniciátorky zvolily oslovování umělců a umělkyní na základě již existujících „věcí“ nebo charakteru jejich tvorby, což v řadě případů vyústilo v další spolupráci. Výstava je syntézou prací vytvořených nezávisle na tomto projektu a ko-laborativních děl, která jsou výsledkem iniciované spolupráce. Takto zvolená koncepce dala vzniknout příběhům, které společně vytvářejí dějové pozadí výstavy, jež je naznačeno v řádcích níže:

Pavla Gajdošíková přizvala ke spolupráci Danielu Baráčkovou, a ta zase Petru Herotovou. Po nějakém čase oslovily další umělce a umělkyně. Jana Pfeiffera přizvaly jako „mentálního architekta“.

Daniela Baráčková natočila pohled ze smrtelné postele své babičky, která zemřela v domově důchodců v Černé Hoře.

Pavla Gajdošíková zaznamenala nejčastěji vykonávané trajektorie Daniely Baráčkové, Terezy Severové a sama sebe. Všechny tři mají malé dítě.

Od Petry Herotové přišly poštou k Daniele Baráčkové temelínské kresby. Petra se přestěhovala k Temelínu z Blanska. V Temelíně pracuje její partner.

Katarína Hládeková nechala dopravit zmenšený model svého domu, který chátrá. Je to v pořadí již druhý model. V tom prvním provozovala galerii 1k15, v tomto novém vystavuje fotografie svého dědečka Vladimíra Majerčiaka, amatérského fotografa.

Eva Jiříčka se během posledního roku ptala stařenek, kterou jedinou věc by si s sebou vzaly ze svého domova, když by jej musely opustit. Sbírku rozličných odpovědí zhmotnila ve svém objektu. Ústředním bodem se stala hůl, která jako jediný předmět byla při rozhovoru přítomná.

Barbora Klímová se na Rohanském ostrově nedaleko Karlin Studios setkávala s Danielou Baráčkovou a Janem Pfeifferem. Procházeli, účastnili se a zasahovali do dění tohoto rozvojového území, které momentálně čeká na výstavbu nových exkluzivních bytů a kanceláří.

Eva Kotátková přivezla knihovnu, svojí verzi pojízdné knihovny, které se dřív používaly v nemocnicích. Vyráběl je často personál sám. Literatura, která knihovnu zaplňovala, byla vybrána tak, aby nerozrušovala pacienty.

Jan Pfeiffer se stal pozorovatelem situace, kdy jeho přítel žijící ilegálně v USA musel na povel úřadu po 20 letech zemi opustit. Příběh deportace zpracoval ve své videoinstalaci.

Iveta Pilařová přinesla své video, ve kterém chodí pán vodou sem a tam. Učí se znovu chodit, nebo se pokouší chodit nezapomenout.

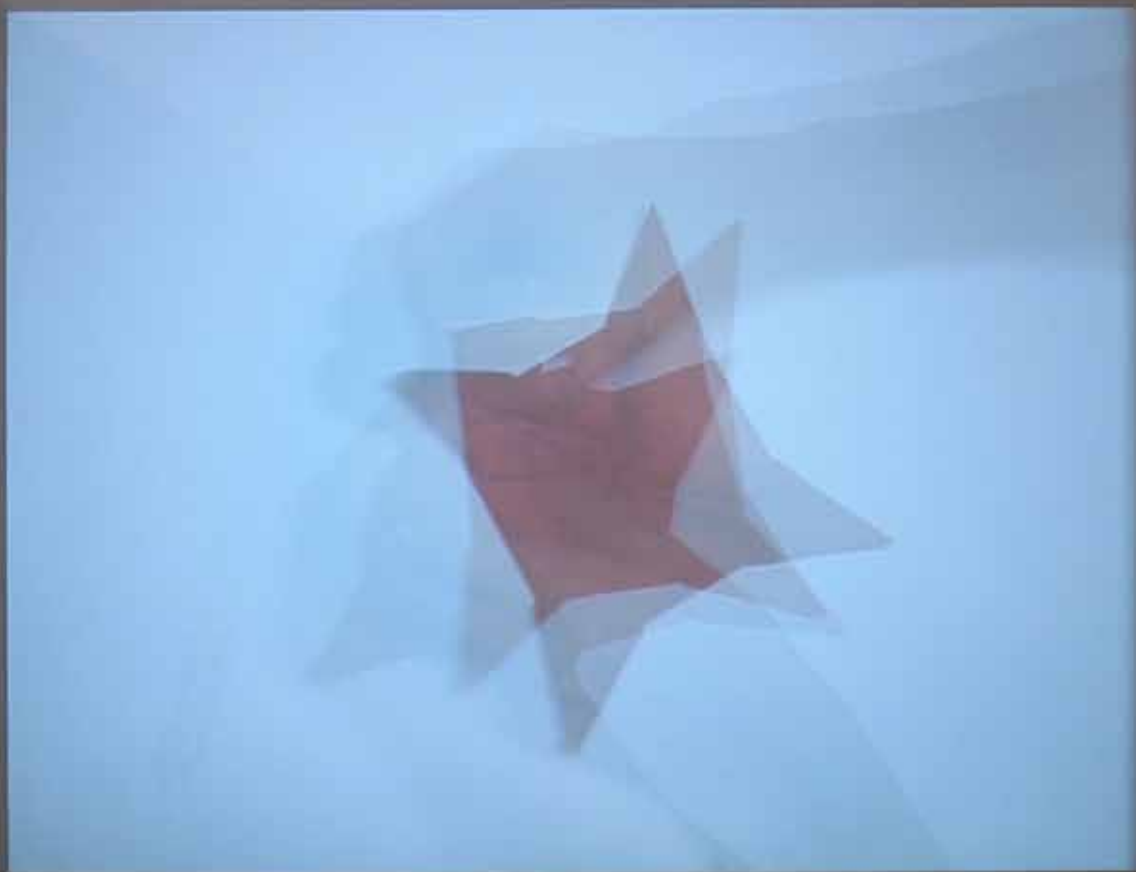
Tereza Severová rozšířila prostor společné instalace o prvek „video-oken“, která jsou promazávána a zaslepována v nekonečné smyčce.

Veronika Vlková k sobě do brněnského bytu pozvala Evu Jiříčku, aby zareagovala na její instalaci, kterou v bytě pro Evu připravila.

Ladislav Vondrák a Monika Vondráková natočili video, které dokumentuje Moniku, jak hodinu stojí v předklonu a opírá se o futra v jejich společném bytě.



a b c, Galerie Kabinet, Brno, 2011



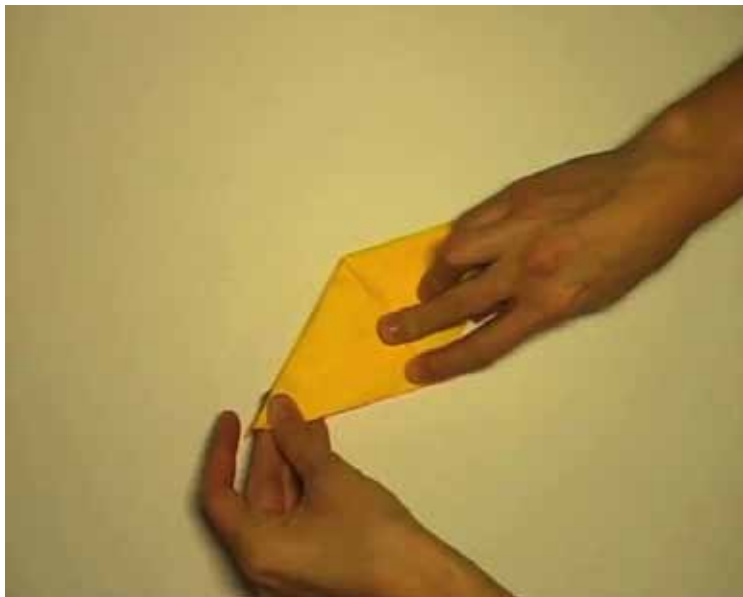
a b c, Galerie Kabinet, Brno, 2011

a b c

Galerie Kabinet, Brno, 26. 10.-7. 12. 2011

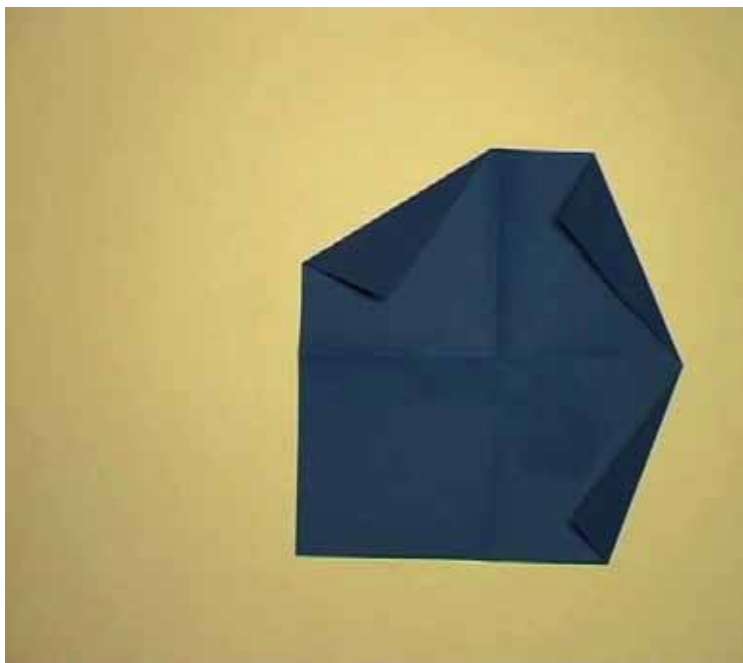
Pro Pavlu Gajdošíkovou (1980) je příznačná tematizace architektury od volného užití interiérů a staveb jako obrazového námětu po abstraktnější definování prostoru. Dominantním médiem, které tato absolventka Skreplova malířského ateliéru AVU využívá, je kresba. Fragmentární a barevně redukováná kresba vesměs zpodobňuje autorčin soukromý prostor. Kombinuje neidentifikovatelné útržky a znatelné odkazy k všedním věcem jako jsou šaty nebo zařízení bytu. Fragmentarizace a poetický fokus zbavuje obrazy věcného obsahu a posouvá je do abstraktních rovin, které diváka znejišťují. Vedle série kreseb bude na výstavě zastoupeno i video s detailem skládání papíru. Měnící se tvary papírových skládanek připomínají abstraktní linie použité v kresbách. Abstrahování estetických a syntaktických motivů reálné architektury se zde ještě výrazněji vzdaluje od reality a funguje jako obecný neurčitý princip skladby / stavby.

Marika Kupková



Bez názvu, 2011, video, 6:00 min

Časosběrná animace „Bez názvu“, která je jakousi paralelou k „tekutému“, neustále mutujícím uspořádávání osobního prostoru.



watch video:
<http://www.pavlagajdosikova.com/index.php?/projects/untitled/>



Habitat, Galerie ve Sklepě, Praha, 2011

Habitat

Galerie ve Sklepě, Praha, 2011

Z tvorby Pavly Gajdošíkové se mi vždy líbily především její kresby, výrazné autorčiným osobitým smyslem pro kompozici, který přetváří trojrozměrnou realitu do důrazně plošně pojatého řádu, v něčem připomínající mapu. V posledních pracích se však Pavla naopak obrátila k prostoru, přičemž jejím tvůrčím materiálem stále zůstal především papír. Papír třeba už u dětských stavebnic slouží jako přirozeně tvárný materiál pro stavbu modelů budov, kde se jeho zdánlivá dvojrozměrnost mění v efemérní dojem hmoty. Podobně ho využívá i ona, kdy vytváří větší instalaci ze sestavy malých jednoduchých modelů. Ona zvláštní akumulace objemů papírových „domečků“ zde vytváří bizarní i malebné celky, které někdy nalézáme i v reálných urbanistických situacích. Zatímco v přechozích dílech (XYZ, 1147 adres), autorka animovala svou prostorovou sestavu papírových objektů pomocí možností videa, zde vytvořila situaci v reálném čase umožňující divákovi nahlédnout do světa v němž je urbánní prostor jakousi platónskou jeskyní, scénograficky pojatým obrazem nočního města s jeho objevujícími a mizejícími obrysy a stíny, vyvolávanými světly projíždějících automobilů. Každá z oněch krabiček tvořících instalaci může současně asociovat základní obytný modul tolik řešený v rámci moderní architektury, zde výstava už v názvu odkazuje ke jménům Le Corbusiera a Moshe Safdieho. Ovšem slovo habitat současně obecně znamená i životní prostor, místo k životu, které je pro nás nějakým způsobem vymezeno. Takže nemusíme tuto instalaci chápat jen jakožto esteticky pojatou kombinatoriku architektonických hmot, které průniky světla a stínu vytvářejí změť siluet jakéhosi nekonečného města a svou kumulací kostek asociující autorčinu inspiraci – obytný soubor Habitat, vzniklý jako modelový projekt na světové výstavě v Montrealu v roce 1967, v heroické době utopických ambicí urbanismu. Projekt Habitat v sobě současně skrýval i řadu archetypálních rysů praměsta, přežívajících v prostředí blízkovýchodní architektury. Autorčino uvažování podobně spojuje ambivalenci moderní utopie s hluboce zakořeněnými pravzory. Důležitý je zde ale i onen moment města jak ho známe z osobní zkušenosti s jeho těžko uchopitelnou noční tváří. Ona zvláštním způsobem příjemná naivita, již můžeme z abstraktních papírových krabiček otáčejících se kolem světelného zdroje vycítit, dává výstavě charakter jakéhosi dětského spektaklu, který svým sommanbulním nádechem dobře koresponduje s tím, jak ono zdánlivě všední téma městské atmosféry prochází naším vědomím.

Viktor Čech







1147 adres, video, 2010, 4:40

Video pracující s přeměnou urbanismu Podolí používá několik animačních principů.

Časosběrný záznam akce probíhající během několika dní, kde motivem je mimo jiné utopická a vratká architektura okolí místa bydliště, kde lze rozpoznat také znaky rodinných domů, povětšinou funkcionalistických vil. Rychle se měnící racionální proces bez konce a začátku reprezentuje neuchopitelná a dynamická geometrická kompozice. Obraz představuje protiklad autorčiným kresbám-vnější a idealizovanou podobu místa, jakousi fasádní veřejnou masku a zdá se být osobním obrazem vztahu k vnějšímu světu, který je výsledkem úsilí, a proto musí být pečlivě vyměřován a rozvržen. Zvuk kde autorka listuje knihou dotváří tuto expedici do minulosti i současnosti.



watch video:

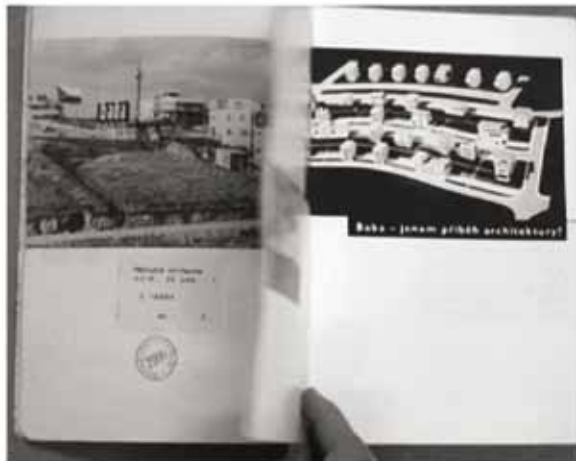
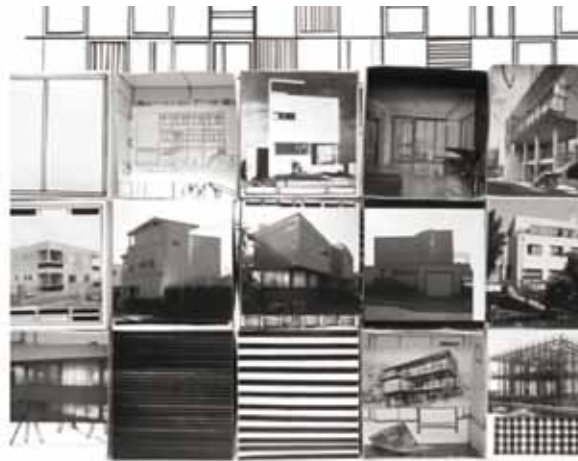
<http://www.pavlagajdosikova.com/index.php?/project/testtesterer/>

Výtvarný projekt, kterým se umělkyně Pavla Gajdošíková prezentuje v galerii 35M2, vzniká již dlouhodobě jako spontánní a volná studie konkrétního místa - privátního prostředí bytu, nacházející se v jedné nedaleké městské čtvrti. Studie mají nejčastěji podobu kreseb, malovaných a fotografických obrazů, následně temporalizovaných, popřípadě textů dokumentárního charakteru a všechny jakoby vyjadřovaly dvojí až ambivalentní vztah k předmětu. Vlny zájmu omývají vnitřní a vnější břehy osobní krajiny - místa, které jsou nová, fascinující, toužebná a zároveň probouzející její důvěru. Autorka studie rozdělila do dvou základních kategorií a použila je s rozvahou jako stavební vizuální elementy prostorové instalace - v protikladu stojících, zároveň se doplňujících, pregnantně oddělených obrazů. Oba obrazy mají charakter čistě výtvarné a pečlivě komponované osnovy.

První obraz představuje vnitřní podobu místa a zdá se být obrazem života věcí jako takových. Jsou to realistická zátiší pojatá jednoduchou a smyslnou lineární kresbou. Motívem kreseb je privátní svět, jeho prožívání a smyslové vnímání. V tomto hájemství, kde očividně vládne žena, se jako záhadné symboly zjevují domácí potřeby a doplňky, oděvy a textilie, dekorativní předměty, květiny, podlahové krytiny, zrcadla nebo obrazy obrazů. Tento obraz vnitřní podoby studovaného předmětu je výsledkem pozorování věcí nalezených v jejich přirozených polohách, na místech, kde je náhodně a bezděčně někdo nechal ležet, a dal by se označit jako fixní a neměnný, zároveň intimní a bez příkras.

Na druhé straně tohoto obrazu se odvíjí časosběrný fotografický záznam akce probíhající během několika dní. Motívem je utopická a vratká architektura se znaky rodinných domů, povětšinou funkcionalistických vil. Rychle se měnící racionální proces bez konce a začátku reprezentuje neuchopitelná a dynamická geometrická kompozice. Druhý obraz představuje protiklad - vnější a idealizovanou podobu místa, jakousi fasádní veřejnou masku a zdá se být osobním obrazem vztahu k vnějšímu světu, který je výsledkem úsilí, a proto musí být pečlivě vyměřován a rozvržen.

Michal Pěchouček



baba_sídliště, video, 2010,4:00

Video, které je tvořené z animací i krátkých sekvencí reálných záběrů se snaží hravým způsobem relativizovat problematiku architektonického skvostu Baba. Zabývá se otázkou funkcionalistických domů jako předobrazů sociálního bydlení pozdějších panelákových sídlišť.

watch video:
<http://www.pavlagajdosikova.com/index.php/projects/baba-housing-estate>



XYZ, Galerie Alternativa, Jihlava, 2009

XYZ, Galerie Alternativa, Jihlava, 2009

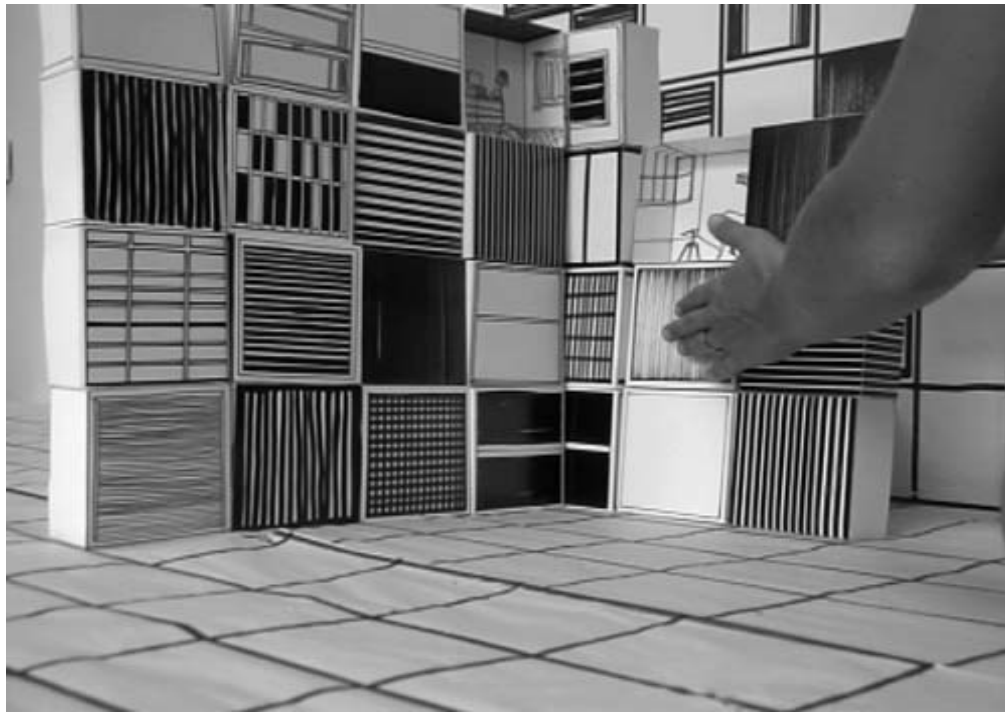


Životní prostor. Spojení slov, používané tak často a na tolik různých způsobů, že se jeden téměř bojí je použít. A přece je to spojení zajímavé. Život je totiž to, čím vždy znovu aktualizuje časová dimenze prostoru. Život v prostoru pohybuje věcmi, nechává je vznikat a mizet. Život vyděluje v prostoru – abstraktní geometrické veličině vymezené souřadnicemi X, Y, Z – místa, více či méně dočasné zóny, které jsou pro nás významné, které zabydlujeme a které na oplátku jaksi zabydlují nás samotné.

Pavla Gajdošíková v kresbách, které představuje v Oblastní galerii Vysočiny, zachycuje jedno takové místo – svůj byt. Co na kresbách vidíme: oblečení, závěs, pár rukavic, kytku v květináči, mop, zrcadlo, obraz... Nepodstatné jednotlivosti, chtělo by se říct, které přeci nemohou informovat o tom, jak místo vypadá, jak je uspořádané a kde jsou jeho hranice (všechny ty informace, které právem očekáváme od architektonických plánů). A přece právě tyto a jim podobné marginálie vymezují prostor jako místo každodenního života. Ulpívá na nich pohled, procházejí rukama, zakopáváme o ně (když Gajdošíková opakuje fragmenty téhož objektu na různých kresbách, efektně vystihuje opakovaná, většinou neuvědomovaná setkávání s věcmi, které máme tak často na blízku).

Většina předmětů, které autorka ve svých kresbách zachycuje, má výrazné optické kvality – často jsou to potištěné nebo vyšíváné látky nebo jiné věci, jejichž povrch je již sám o sobě obrazem. Volba takových předmětů na první pohled dobře koresponduje s „grafickým“ kresebným stylem, založeným na plošné neiluzivní práci s výraznou černou linií, který Gajdošíková používá. Podíváme-li se na vystavenou sérii podrobněji, uvědomíme si, že zmíněný styl se proměňuje v závislosti na odstupu od zobrazovaného předmětu. Věci, které nejčastěji procházejí rukama, jsou zachyceny na prázdném pozadí; v pevně vymezeném obrysu se pak specifický ornament střetává s kresebnou definicí tvaru (zvláště u draperií). Tam, kde je odstup větší, se jednotlivé předměty často jakoby ztrácí v ornamentu, jenž překračuje jejich hranice a stává se nezávislým. Pozoruhodná v tomto ohledu je pak třetí skupina kreseb – pohledů na okna s roletami. Organický ornament je v nich nahrazen geometrickým rastrem, který zvláštním způsobem odhmotňuje předměty nacházející se před ním (květiny na parapetu se mění v prázdné siluety) i za ním (pevný geometrický rytmus panelákových fasád se za rastrem rolet rozpadá).

Jestliže tedy výběr námětů jednotlivých kreseb podléhá subjektivnímu řádu danému soužitím s věcmi, pak ve způsobu jejich zachycení již vládne pevnější logika vidění. Kresby ovšem netvoří jedinou součást výstavy. Pavla Gajdošíková je doplňuje krátkou animací, jež představuje do jisté míry antitezi kresebného cyklu. Jestliže jsem u kreseb zdůrazňoval, že vymezují prostor především na základě určitých životních vzorců a prostřednictvím věcí zaplňujících konkrétní místo (tedy jaksi zevnitř), pak animace XYZ vychází z vnějšího vymezení prostoru. Až uvnitř daného geometrického rámce je pak konkrétní „místo“ (skládané z jednotlivých modulů) stále znovu konstruováno jako nekončící experiment. Na rozdíl od intimního naladění kresebného cyklu je určujícím rysem animace hravý, až ironický odstup. Ten umožňuje přenést se přes faktickou nemožnost dosáhnout pevného tvaru (a jeho symbolické protiváhy v podobě pevného a provždy uspokojivého životního rámce).



XYZ, video, 2009, 4:30 min.

Animace jež představuje do jisté míry antitezi kresebného cyklu vychází z vnějšího vymezení prostoru. Až uvnitř daného geometrického rámce je pak konkrétní „místo“ (skládané z jednotlivých modulů) stále znovu konstruováno jako nekončící experiment. Na rozdíl od intimního naladění kresebného cyklu je určujícím rysem animace hravý, až ironický odstup. Ten umožňuje přenést se přes faktickou nemožnost dosáhnout pevného tvaru (a jeho symbolické protiváhy v podobě pevného a provždy uspokojivého životního rámce).

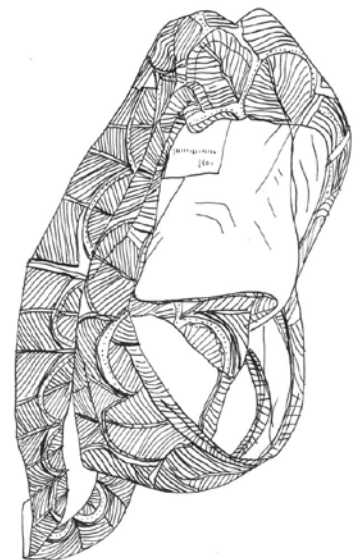
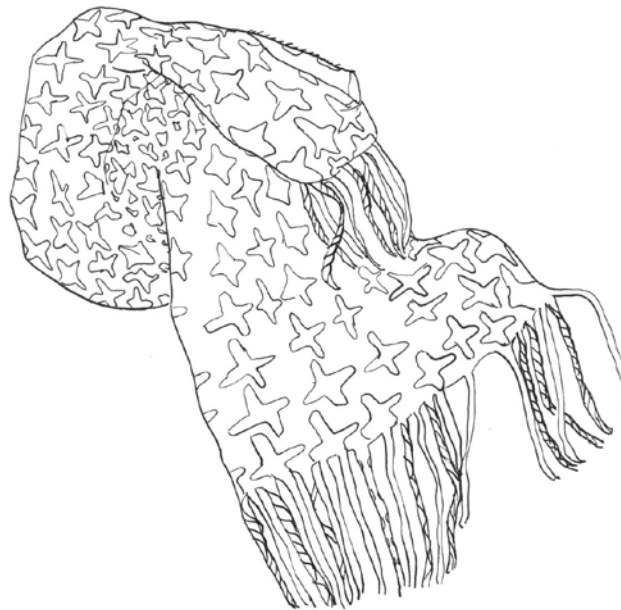
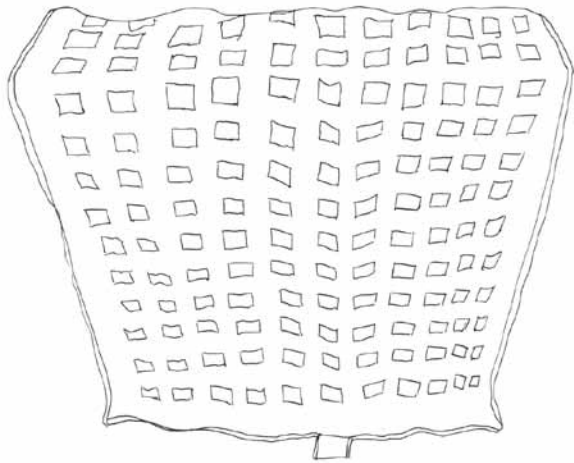
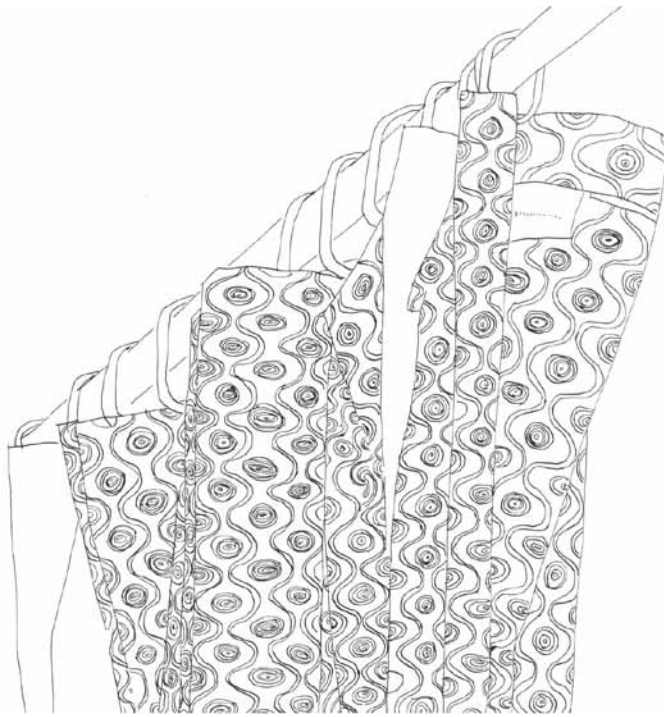
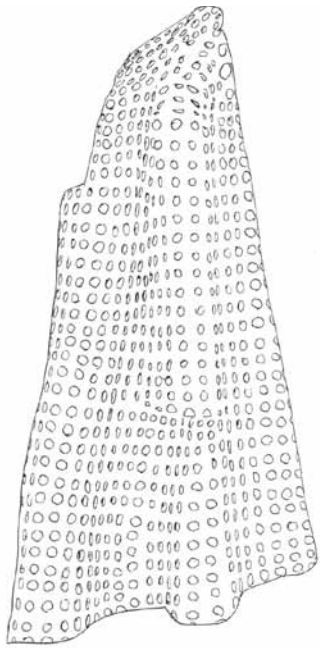


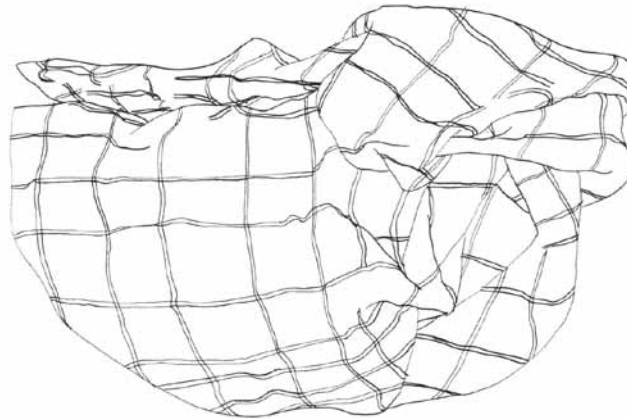
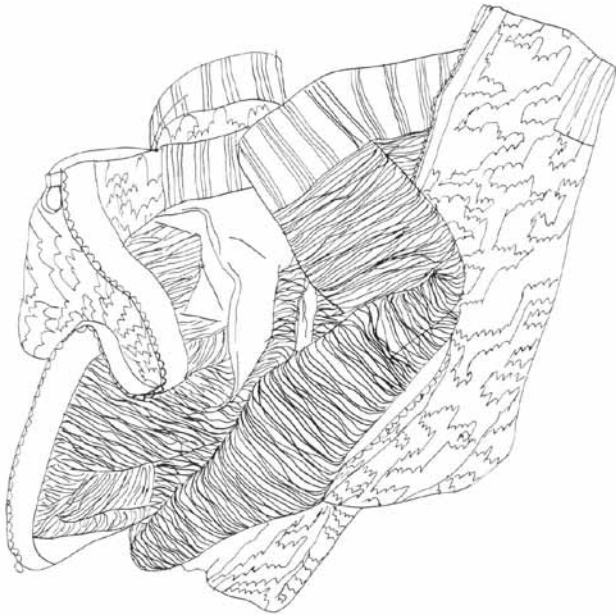
watch video:
<http://www.pavlagajdosikova.com/index.php?/projects/baba-housing-estate/>

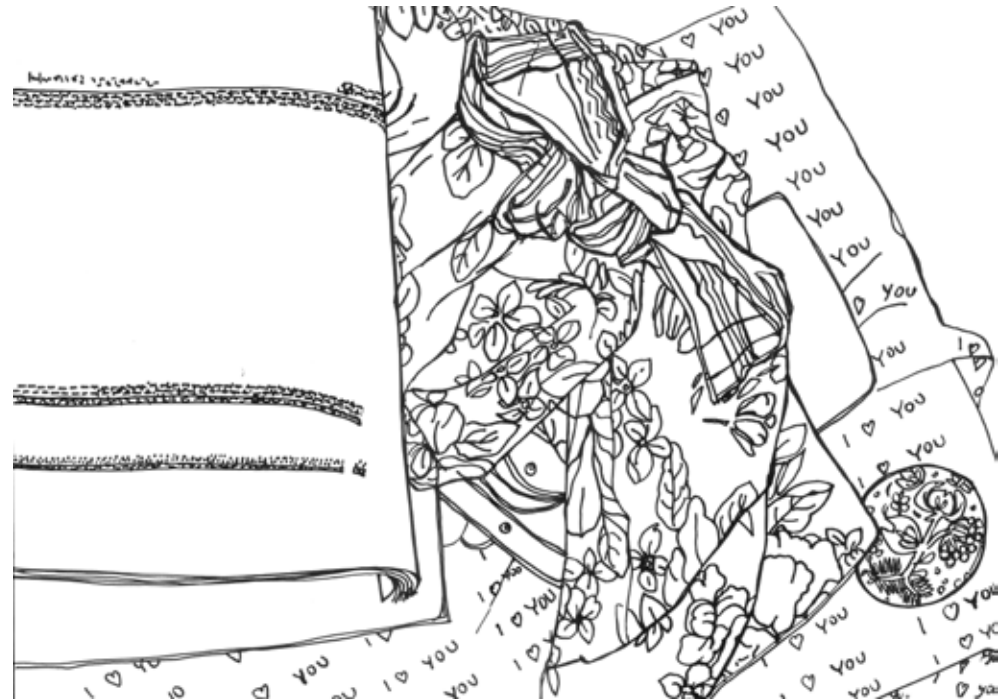
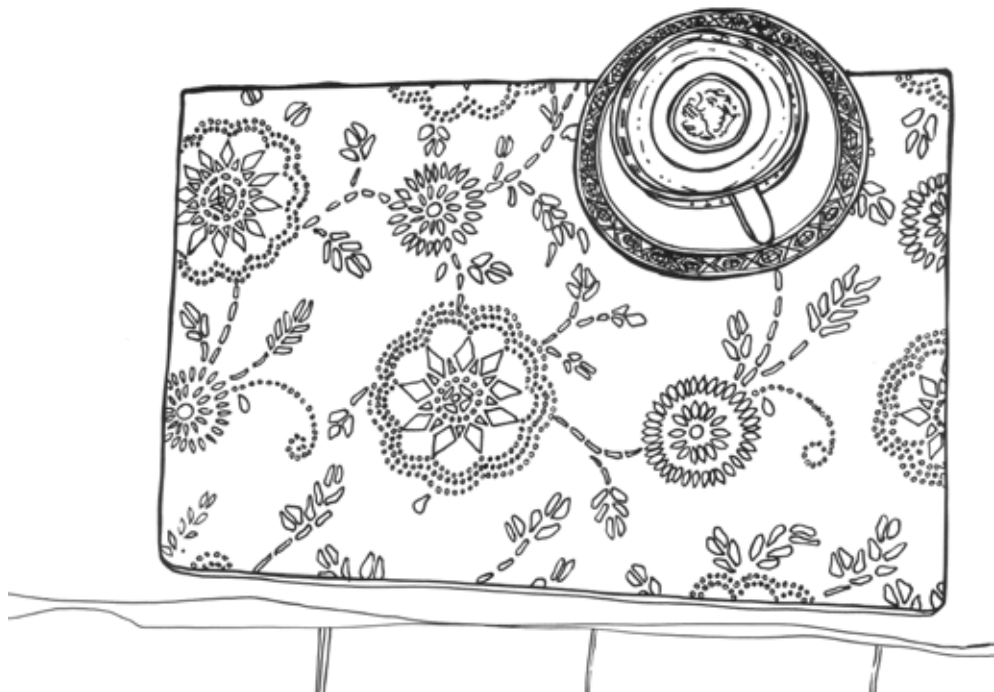
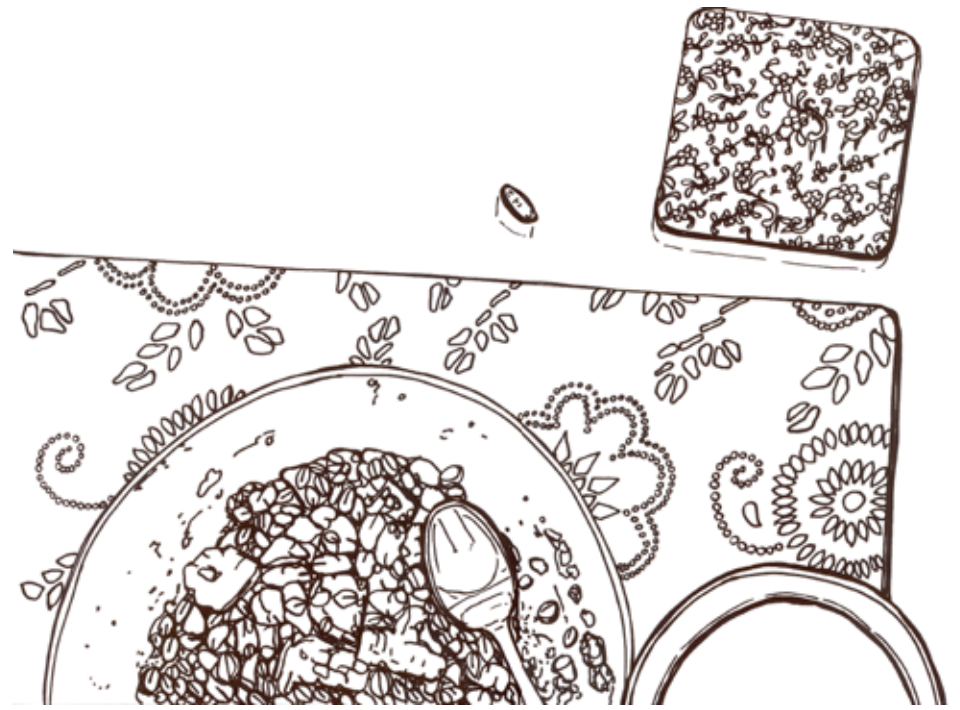
I AM STARING AT THE CORNER

série kreseb, 2006 - 2010

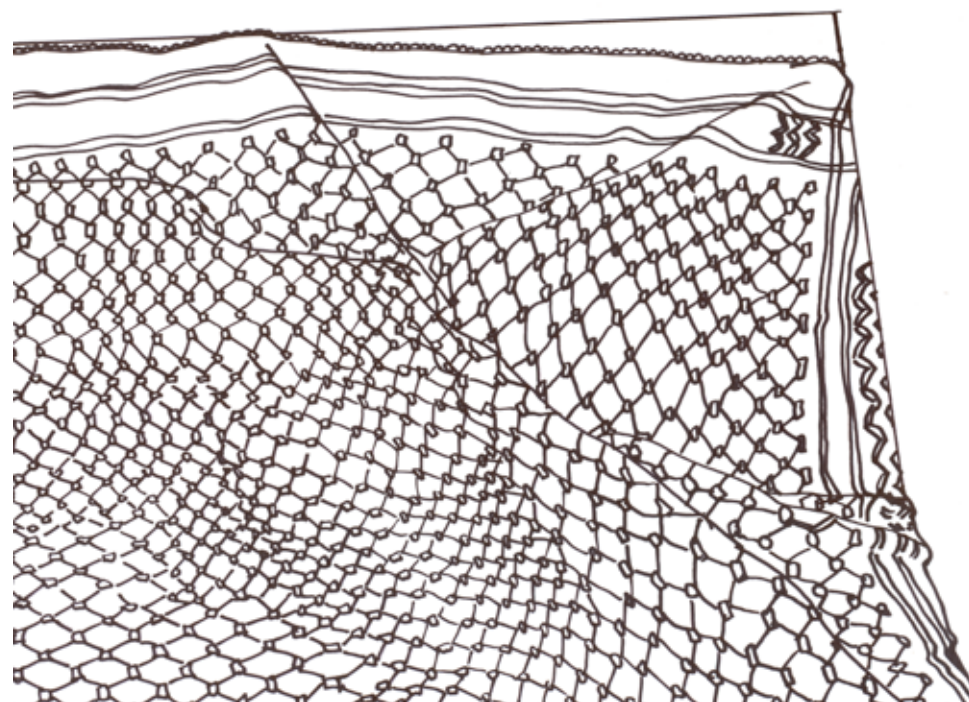
Černobílé kresby, jednoduše popisující zevnitř i zvenku byt, do kterého jsem se před krátkým časem přestěhovala. Změna, která se udála v mém životě, začala nově určovat každodenní rituály a zvyky; pokus o sžití se s novým místem, s jeho okolím a atmosférou, přeměňující toto dosud indiferentní místo na jedinečné a nezaměnitelné. Kresby odrážejí postupné přestavování, hledání správného místa pro tu kterou věc, ale také nalézání a znovu ztrácení jistoty, domova, úkrytu... Snažím se schématicky, neexpresivně zachytit zdánlivě triviální a obyčejné situace a konfigurace věcí, které jsou pro mne ovšem zásadní a neprostradatelné. Každý je svým způsobem závislý na určitých předmětech, místech a rituálně se opakujících situacích, na něž si vytváří citové vazby, které pak velmi obtížně zpřetrhává a mění. Obsesivně tedy kreslím, opisuji předměty a opakuji různé rituály v marné snaze zachytit a zakonzervovat jejich I svůj status quo.

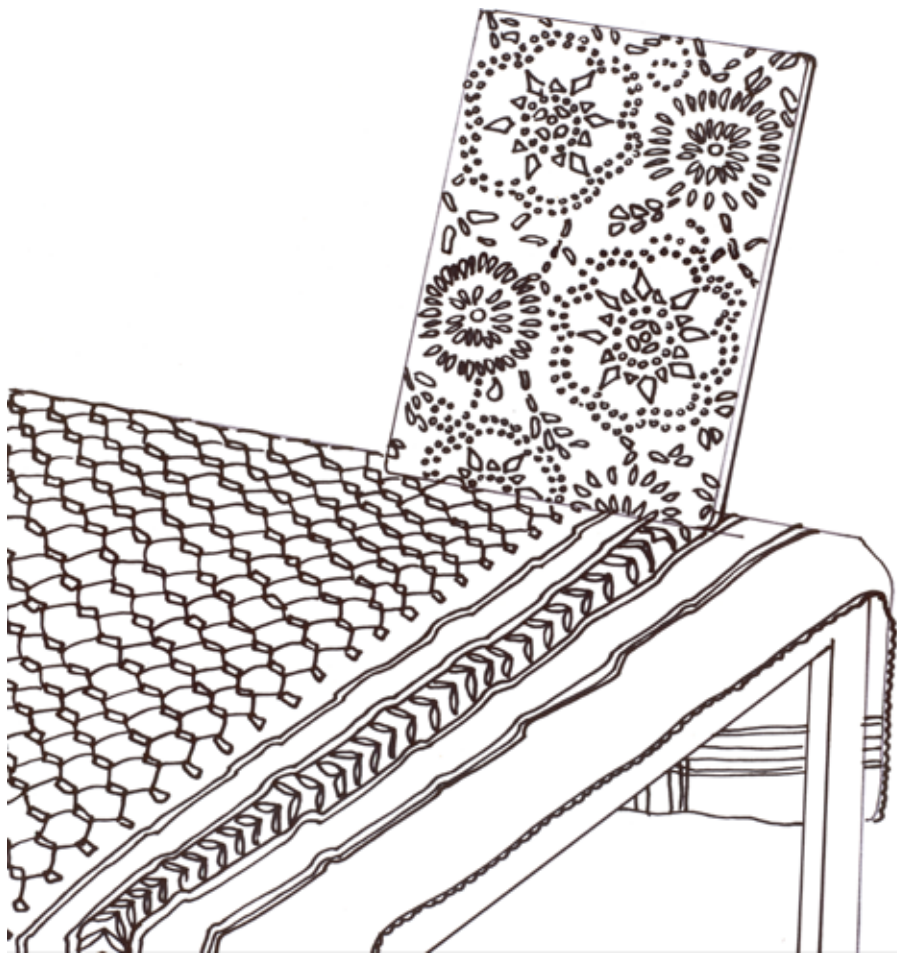


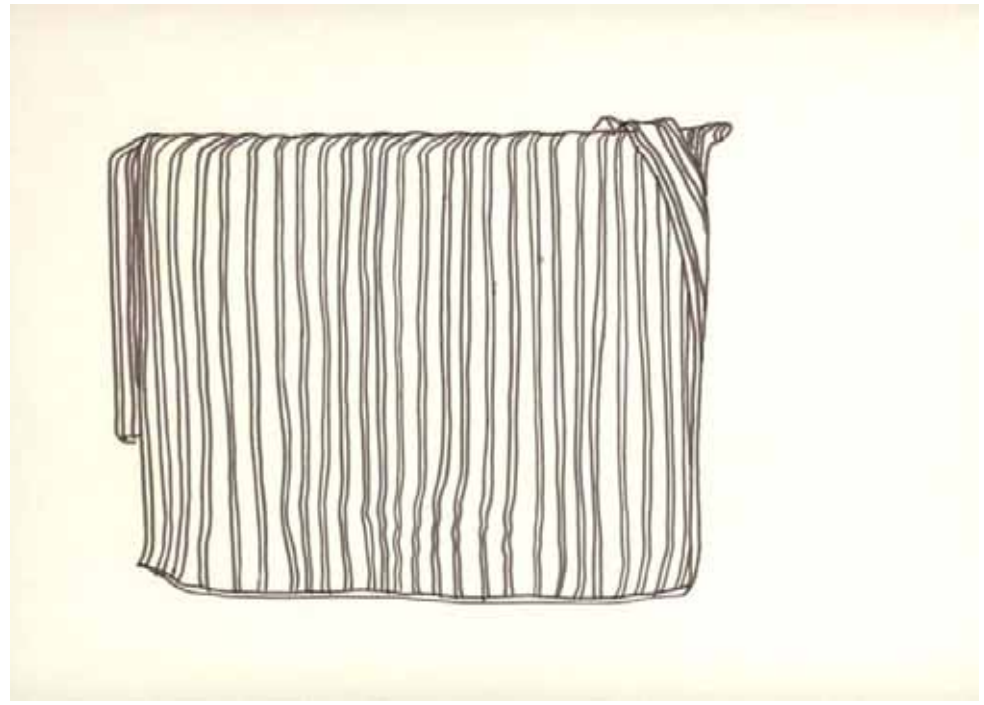
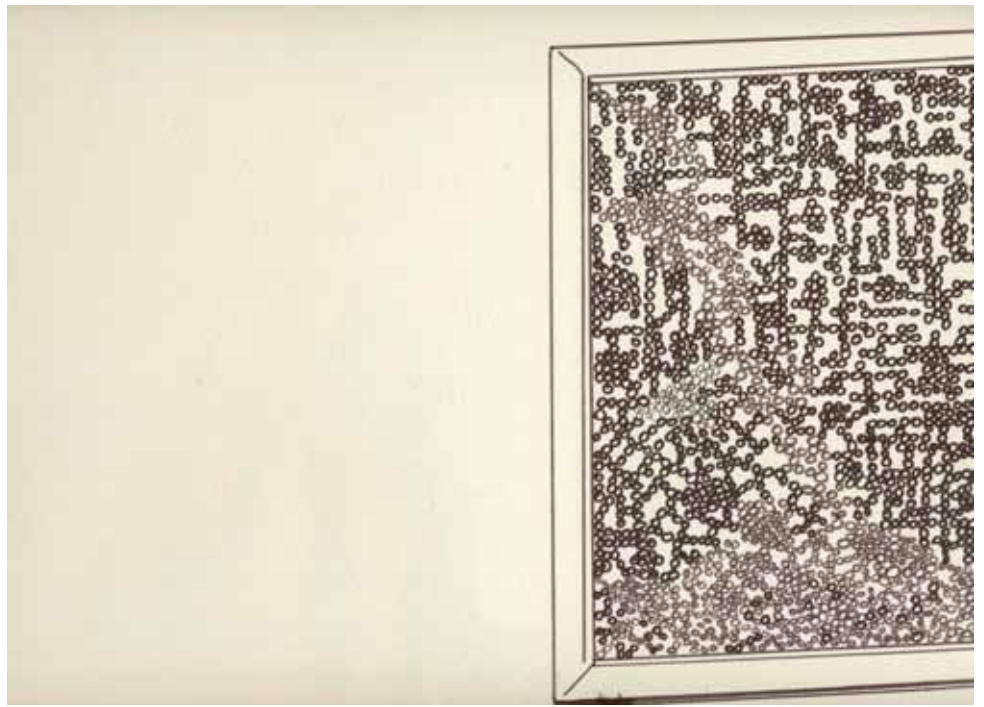
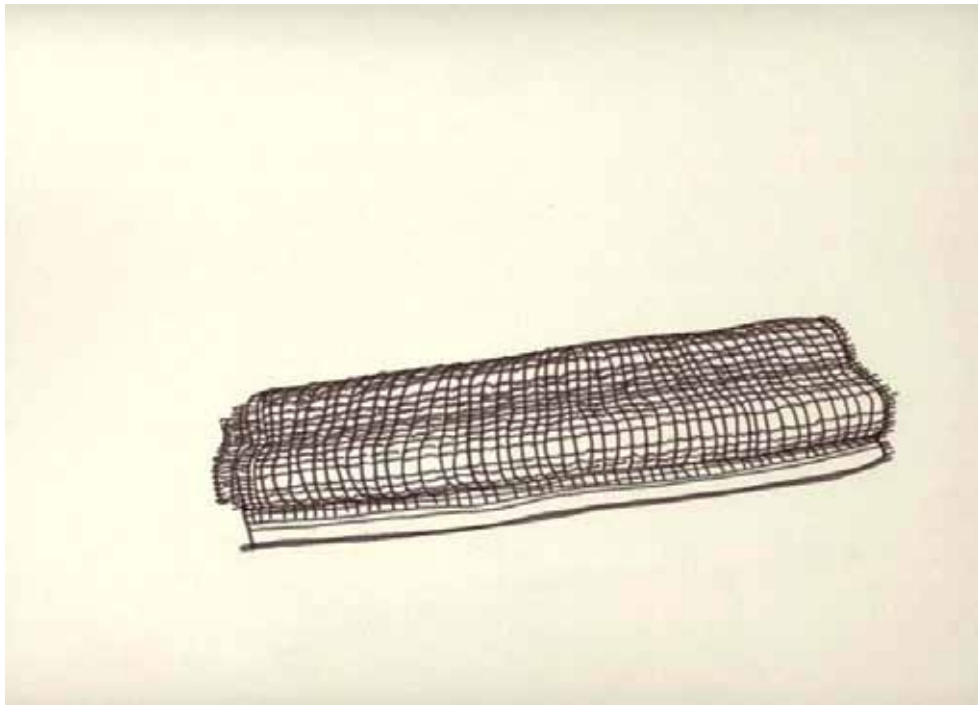


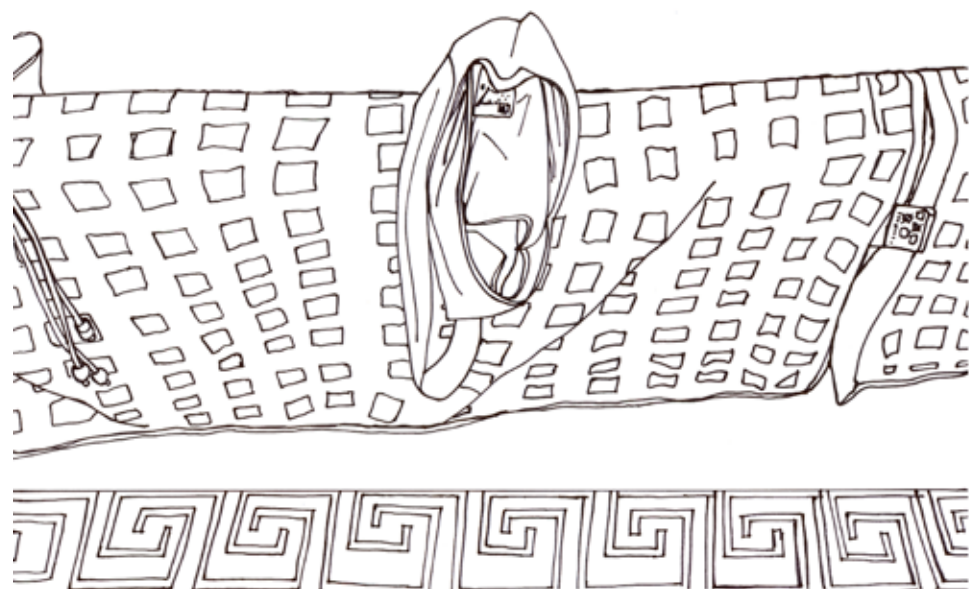
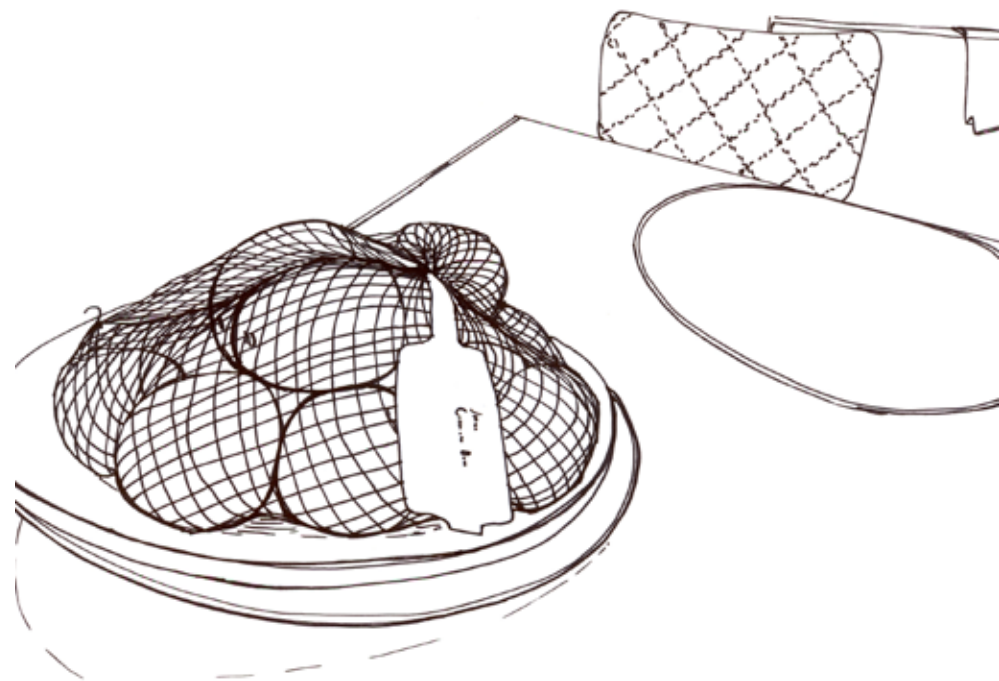
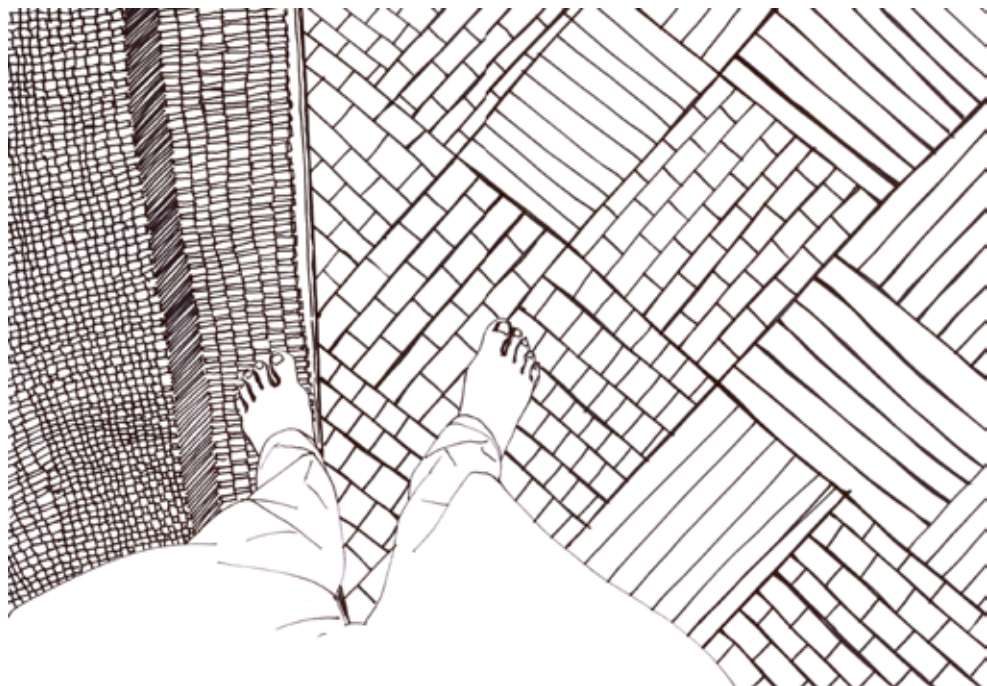


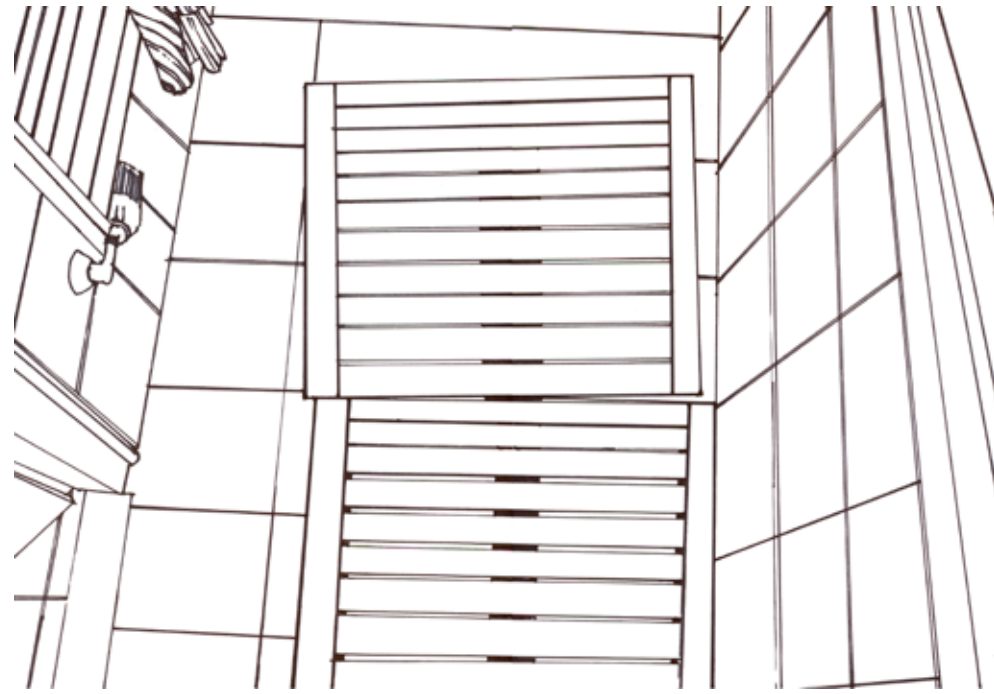
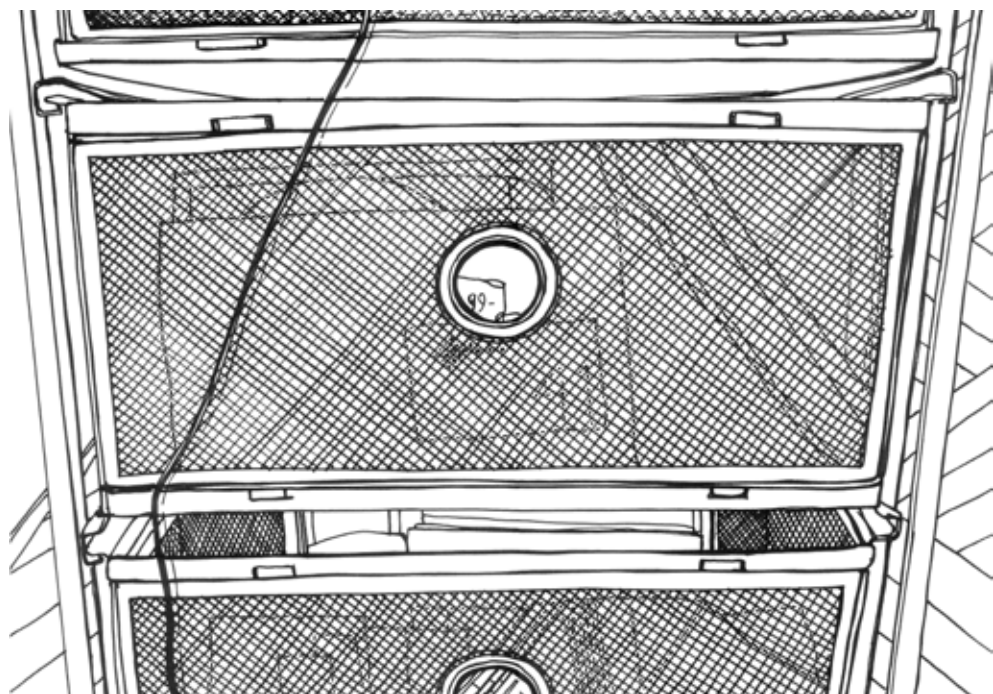
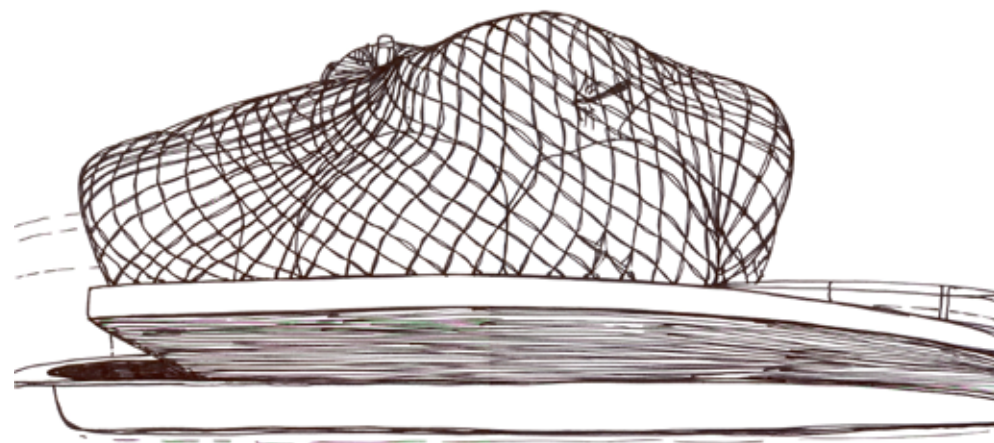
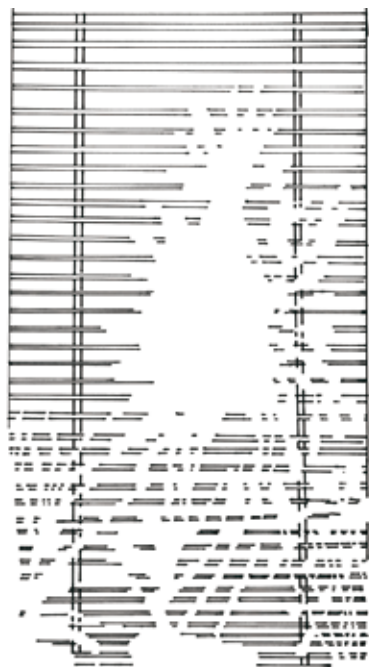
Gaultier













Vila Karla Honzíka (Podolí), 120 x 80 cm, akryl na plátně, 2010



Ledárna, 120 x 80 cm, akryl na plátně, 2010



Vozovna, 120 x 80 cm, akryl na plátně, 2010

Hlava

Karlin Studios, Praha (29. 4.-24. 5. 2009), kokurátor

zúčastnění: Pavla Gajdošíková, Ivars Gravlejs, Marek Meduna, Markéta Othová, Petra Pětiletá, Milan Salák, Tereza Severová, Matěj Smetana, Pavel Sterec, Pavel Vančát, Lenka Vítková

Není neobvyklé pokoušet se porozumět dílu skrze osobnost jeho autora/autorky. Na základě dostupných biografických dat vytváříme schéma, v němž fakta osobního života korelují s různými aspekty tvorby. Peripetie zápolení tvůrce/tvůrkyně s látkou a formou se tak ukazují jako příběh vyrovnávání se jedince s realitou. Rozhodneme-li se pak klasifikovat a vystavit různé druhy praktik, které předcházejí vzniku uměleckého díla, třídíme a odkrýváme různé roviny proměňujícího se vztahu, jenž konkrétní osoba zaujímá ke svému světu. Přicházíme tak na spoustu zajímavostí, leckdy pikantních. Nicméně tento barvitý příběh zrodu uměleckého díla v životě tvůrce/tvůrkyně není ještě příběhem uměleckého díla samého - ukazuje naopak právě to, co se do díla nevešlo. Soustředíme-li se tedy na osobnost umělce/umělkyně, dílo se nám ztrácí. Je-li je tomu tak, potom zde mohl být předveden život jakékoli osoby, neboť umělcem/umělkyní se člověk stává až dílem.

S příchodem díla na svět získává osoba, jež jej v sobě vynosila, status umělce/umělkyně, zároveň se však ve stejném okamžiku ocitá mimo hru. Umělecké dílo je samostatná realita, uspořádaná podle vlastních pravidel, zcela jinak, než realita sociálního a psychického života, v níž nadále zůstává uvězněn/a jeho tvůrce/tvůrkyně. Dílo je zdrojem specifické zkušenosti s látkou a formou, která zpětně vrhá nové světlo na žitou realitu. Na základě zkušenosti s dílem můžeme změnit svůj pohled na to, co již známe, ale také si domýšlet skutečnosti, které nám jsou skryty, jako například osobní pozadí jeho vzniku. Různé interpretace díla umožňují (re)konstruovat různé verze jeho původu, a tedy i různé popisy osoby, jež za tímto původem stála. Přitom žádný z těchto popisů není o nic víc závazný, než jiný. Je-li tomu tak, pak zde mohly být předvedeny jakékoli libovolné skutečnosti, neboť nic takového jako autentickou verzi života tvůrce/tvůrkyně z díla neodvodíme.

Václav Magid





Existence je všechno,
co člověk může požívat.



Ve dvě v noci, Entrance gallery, Praha, 2008

jednou tma temná hebká a pětkrát modrá
na jazyku chuť trochu divná ale dobrá
dveře zavřený a vůně po ovoci
snad tu nikdo není o půl druhý v noci

vzadu skrýš a vpravo postel rozestlaná
co bylo večer tak nemusí být zrána
třeba se skrývá bezbranný bez pomoci
někde tu může být o půl druhý v noci

za oknem stín odlesk světla na lednici
na klávesách prach a průvan sfoukl svíci
loni předloni a pořád stejnej pocit
poslepu tápeš tu o půl druhý v noci

závěsy stažený chlad místo světla stín
růže jsou odkvetlý jen potměchuť a blín
psí spřežení před domem sobi a losi
stůl je prázdný čistý o půl druhý v noci

vidíš to co já a já vidím to co ty
všichni už usnuli tma padá na noty
zase nic se nezmění v čí je to moci
zase jsme tu sami o půl druhý v noci

Jiří Kovanda



Ve dvě v noci, Entrance gallery, Praha, 2008



Light Hole I - III., 70 x 55 cm, akryl na plátně, 2008



Light Hole IV - VI., 70 x 55 cm, akryl na plátně, 2008



Ve dvě v noci I., 120 x 180 cm, akryl a olej na plátně, 2008



Ve dvě v noci II., 120 x 180 cm, akryl a olej na plátně, 2008



ve dvě v noci III., 120 x 180 cm, akryl a olej na plátně, 2008



Vila na Babě I., 140 x 70 cm, akryl na plátně, 2002
Vila na Babě II., 80 x 50 cm, akryl na plátně, 2002



Vila na Babě III., 120 x 100 cm, akryl na plátně, 2002
Vila na Babě IV., 140 x 70 cm, akryl na plátně, 2002